

Currywurstmannen 2

Av Max
Sandberg 😊

Kapitel 1

Det var en vacker dag och jag åkte tunnelbana hem från jobbet på Currywurstfabriken. Tunnelbanevagnen stannade ännu en gång och fler människor gick på och av. Jag skulle gå av vid nästa station. Och förresten mitt namn är Per Person, jag är även känd som Currywurstmannen. Jag hade räddat hela världens kor från att bli slaktade och räddat statsministern. Jag får mina krafter från Wurstgaser. Wurstgaser är en tysk gas som är till för att förstärka korvsmaken på korvar. Den är livsfarlig på de flesta människor utom några få personer som blir starka och kan flyga och är i stort sett odödliga i de första trettio sekunderna efter att de har andats in den.

Vagnen hoppade till och gav ifrån sig ett öronbedövande läte när den bromsade. Konstigt, tänkte jag. De brukar aldrig stanna så här. Jag tittade ut och såg en övergiven tunnelbanestation. Det växte murgröna på väggarna och trappan upp hade rasat ihop. Ut ur mörkret klev två slarvigt byggda robotar fram. Dörrarna öppnades så fort robotarna kom nära. Robotarna klev in genom dörren. Ursäkta för det lilla avbrottet, men ni ska lägga alla era värdesaker i den här kassen, sa en röst i högtalaren. Vad händer om vi vägrar, sa en man längre bak i vagnen. Roboten riktade en pistol mot mannens ansikte till svars.

Alla ska ställa sig på kö framför den första vagnen och lämna in sina värdesaker annars kommer vi använda wurstgaser mot er, sa rösten med en ny hotfull stämma.

Jag såg hur en ny robot kom med en slang som den stack in i vagnen. Eftersom att jag satt i den första vagnen så föstes vi bort av robotarna till den andra vagnen. En robot höll vakt och den andra stod utanför. Jag insåg att jag stod först i kön. Då kom jag att tänka på vad rösten i högtalaren sa. En våg av hopp fyllde mig. Dörren till vagnen öppnade sig. Roboten vallade in mig.

Så lägg ner dina värdesaker i kassen, sa rösten samtidigt som roboten sträckte fram en papperskasse.

Vad händer om jag vägrar? frågade jag.

Då måste vi döda dig så lägg dina grejor i säcken! skrek rösten.

Jag vägrar att lägga ner mina grejor i kassen, ropade jag.

Kan du snälla lägga i dina grejor i påsen, sa rösten med en sådan röst så så att han lika gärna kunde ha sagt blod blod blod.

Per hörde hur gasen började strömma in och snart var rummet fyllt av en tät brun dimma.

Roboten attackerade mig så fort den hade insett att jag inte blev skadad men jag blockerade bara kulan med handen. Ungefär en sekund senare låg det bara en hög med skrot på marken. Rösten måste ha insett att det inte var någon idé att skicka fler robotar på mig så vagnen började röra på sig. Jag kände att det var något som var fel. Jag tittade ut och såg att det bara var min vagn som rörde sig. Jag tittade ut och såg att det bara var min vagn som rörde på sig. Jag slet upp dörren och sprang allt vad jag kunde (vilket är extremt snabbt). Det dröjde inte länge förrän jag nådde resten av tåget. Jag slet upp dörren och knuffade ut roboten som snart reste sig upp igen.

Större delen av wurstgasen hade försvunnit. Jag kastade en papperskorg i huvudet på roboten så att den gick sönder. På grund av lite problem med robotarna så får ni gå för den här gången, sa rösten. Vagnen började åka igen. Efter ett tag kom jag hem igen.

Kapitel 2.

Efter det som hände på tunnelbanan så tog jag bussen istället. Jag tyckte att det kändes säkrast. Varje dag när jag satte på nyheterna så hörde man om det som hände mig. Det var förstås inte bara jag som råkade ut för detta. Det var massvis av personer som råkade ut för det varje dag. En dag såg jag på nyheterna. De pratades om hur man kunde stoppa det. Det var en kille som hette Bert Bertilson som hade uppfunnit ett sätt att stoppa detta. Det var en liten platt svart grunka som man skulle fästa i taket så skulle det hindra tunnelbanevagnarna från att bli hackade. Ungefär 30 sekunder efter nyheterna så ringde telefonen.

Hallå, detta är Per Person, svarade jag.

Hallå, detta är Sven Svenson från W.U.R.S.T, svarade en man.

W.U.R.S.T är en hemlig organisation som ser till så att folk inte tar över landet helt enkelt och brukar samarbeta med mig.

Ja vad är det, frågade jag.

Vi har upptäckt att Bert Bertilson bor precis ovanför den övergivna stationen där många tunnelbaneåkare blir rånade nu för tiden, berättade han.

-Ok jag kommer till högkvarteret omedelbart, svarade jag.

Den enorma dörren till högkvarteret öppnade sig med ett gnisslande läte och jag klev in i en sal där det stod en massa personer i uniform runt ett stort bord.

-Välkommen Currywurstmannen, sa Sven Svenson.

Så låt oss gå rakt på sak, sa en man.

Vi har anledning att tro att det är något skumt med Bert Bertilsons maskin, sa en person som heter Petter Petterson.

Vi ville undersöka prylarna tidigare men då förbjöd statsministern oss, sa en annan person som hette Sonja Bergman.

Så vi vill att du bryter dig in i lagret där de förvaras tills de byggs in i tunnelbanevagnarna.

Efter en kort diskussion så gick jag ut från högkvarteret igen. Jag tog bussen till lagret eftersom att jag ville spara på wurstgaserna. Till slut stod jag framför den stora lagerbyggnaden där maskinerna fanns.

Kapitel 3.

Att bryta sig in i byggnaden var inget problem. Jag hade brutit mig in i bra mycket mer välbevakade ställen. Snart så var jag inne i den enorma lagerlokalen jag började leta igenom lådorna. Ingenting verkade vara skumt i de första lådorna. Efter ungefär en halvtimme hade jag kommit till en låda i hörnet av lokalen. Jag öppnade lådan och började öppna de svarta grunkorna. Längst ner i lådan såg jag någonting som nästan fick mej att svimma. Länstidningen efter alla dessa normala grejor blev jag chockad när jag fick se en bomb. Och du kan lita på mig för jag har sett många bomber i mitt liv. Jag ringde genast W.U.R.S.T.

-Jag har upptäckt att en av lådorna innehåller en bomb, sa jag.

Ok vi får hoppas att regeringen har börjat tro på oss igen sedan den människoätande ödlan, svarade Sonja.

Jag märkte hur lamporna slogs på.

Jag måste lägga på nu för att någon nog har upptäckt mig.

Mer han jag inte säga förrän jag kände hur någon riktade en pistol mot mitt huvud.

Ingen idé att försöka fly, Currywurstmannen för jag vet att dina wurstgaser har slutat verka, sa Bert Bertilson.

En dag senare så blev jag inlåst i någon form av garderob inuti en av spårvagnarna. Jag hade själv sett när de olika grunkorna skruvades fast så jag visste var bomben satt. Jag undrade var jag egentligen var. Vi stannade vid en station och ljuset från stationen lyste upp rummet. Det var ett kök av något slag. Jag fick en idé. Jag ålade mig fram till en av knivarna. Jag skar av repet genom att dra det över kniven flera gånger tills det gick av. Sedan knöt jag av repet kring fötterna. Sedan sprang jag ut till vagnen där bomben satt och skruvade av den med en skruvmejsel från en verktygslåda som en av arbetarna hade lämnat kvar. Det var tur att detta bara var en testrunda annars hade det sett skumt ut. Jag fick loss den men sedan visste jag inte vad jag skulle göra. Det fanns en liten timer på baksidan där det stod att jag hade ungefär 10 minuter på mig.

Jag tänkte att jag snart kom till en station. Jag började tänka på den gången som jag blev rånad. Jag fick en idé. Jag drog i nödbromsen. Den stannade precis vid den övergivna stationen. Jag lyckades få upp dörren och letade. Det tog inte lång tid att hitta det jag sökte efter. Jag gick in i wurstgaskammaren där Bertil förvarade sina wurstgaser i. Jag satte på slangen och hela rummet fylldes av wurstgaser. När jag vaknade efter ungefär en minut så var det bara 3 minuter kvar. Trots mina superkrafter var jag tvungen att springa så fort jag kunde för att hinna ut ur staden innan bomben exploderar. Jag sprang och jag sprang. Det var bara en minut kvar och jag var inte ute ur stan.

30 sekunder efter att jag kommit ut ur stan hittade jag ett träske där ingen bodde. Jag slängde bomben. Det var bara tio sekunder kvar innan den sprängdes och jag var inte tillräckligt stark för att kunna överleva en explosion. Bert hade berättat planen och den var att de tänkte spränga riksdagen. Varför berättade han inte. Jag fastnade med foten. Jag lyckades slita upp den men jag hade definitivt förlorat tid. Då smällde bomben. Det var ett öronbedövande dån och jag kände hettan från lågorna som blev resultatet av explosionen. När jag såg förödelsen så kunde man helt klart konstatera att den hade förstört riksdagen.

Jag behövde ligga på sjukhus ett tag. Några decimeter till och de hade behövt amputera benet, sa en av läkarna på WURST. De fick inså tag på bevis så att de kunde sätta dit Bert. De har också fått reda på varför han ville spränga riksdagen. När riksdagen var förstörd skulle skulle partiet som han samarbetade med komma med eftersom att de nästan komma in förra året. De skulle också behöva en ny statsminister eftersom han var där då. Bert hade tydligen nånting emot honom. Det är andra gången jag räddar statsministerns liv. Det är allt jag kan berätta om det här äventyret.

SLUT!